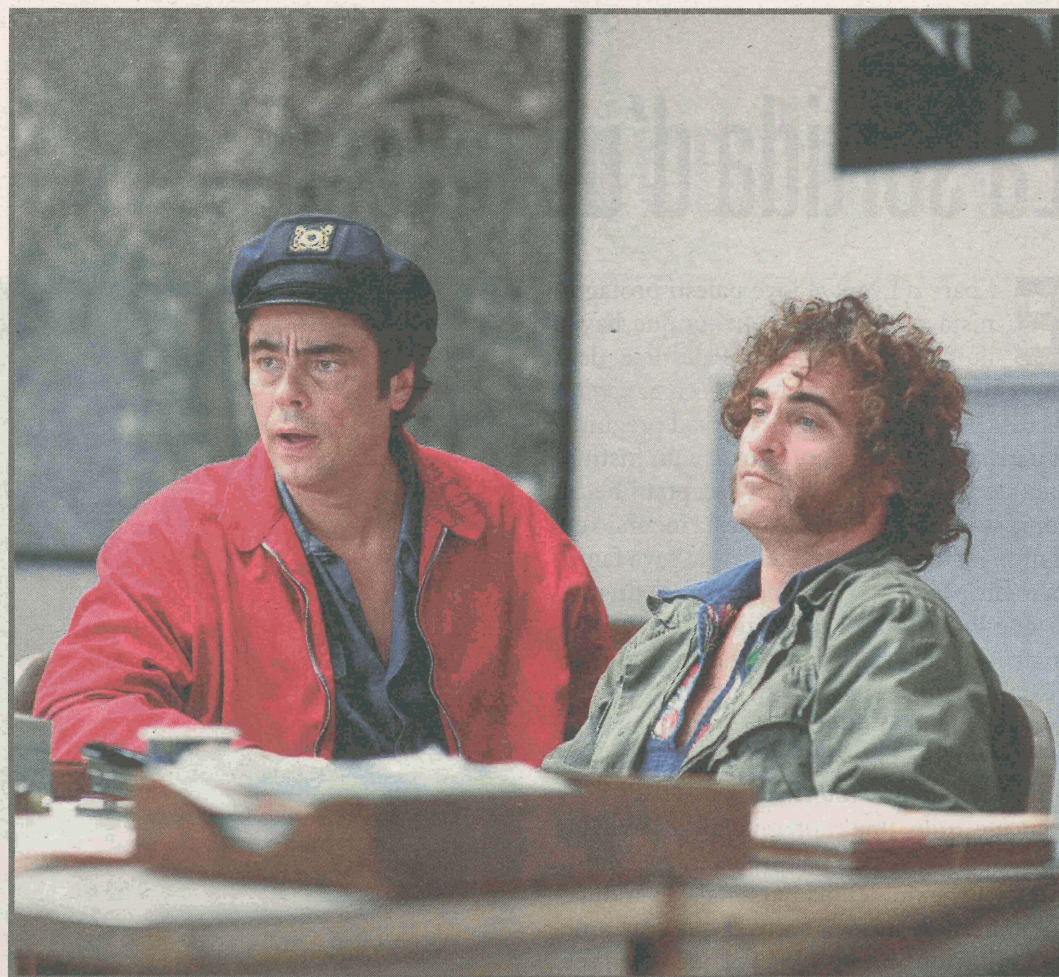

Temps de 'hippies' i marihuana

En les darreres pel·lícules de Paul Thomas Anderson es vol passar comptes amb la història d'Amèrica. Es vol descobrir quin és l'origen d'allò que podríem anomenar la folia americana. Després d'haver analitzat religió i petroli als anys 20, sectes i trauma als 50, ara es proposa a *Puro vicio* fer un retrat d'un temps en què la droga i el sentiment d'orfandat actuaven com a vasos comunicants. Anderson ens situa a Califòrnia. L'espectre de Charles Manson hi és omnipresent. Estem en els anys de la cultura hippie, l'LSD, la marihuana i el Vietnam. El detectiu privat Doc Sportello –un remarcable Joaquin Phoenix– rep la visita d'una ex-amant que li demana que busqui un milionari desaparegut amb qui ella manté relacions.

El punt de partida pot semblar el d'una novel·la de Raymond Chandler, però ens trobem davant d'un altre univers literari, el de Thomas Pynchon, l'escriptor més enigmàtic de la literatura americana actual. En la seva novel·la original, Pynchon es proposa establir un puzzle narratiu que acabi mostrant un retrat fantasmagòric d'una època. No busca la racionalitat pròpia d'una investigació criminal, prefereix desafiar-la. Paul Thomas Anderson du a terme un experiment apassionant. No pot quadrar les peces de la trama

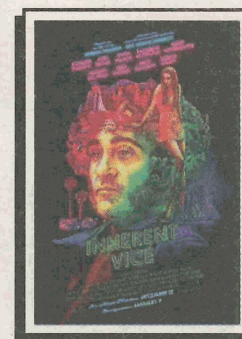
narrativa establerta per Pynchon, ja que en un món dominat per la mirada lisèrgica, la lògica del thriller deixa de tenir sentit. El personatge de Doc Sportello no és Philip Marlowe, és un detectiu que tot el dia fuma marihuana i que es mou entre allò real i allò al·lucinat. La seva mirada inestable acaba servint de pretext per mostrar un món increïble en què es barregen les situacions més estranyes. Per la Califòrnia que descriuen Anderson i Pynchon hi transiten corruptes empresaris immobiliaris amb tendències neonazis, excèntriques bandes de dentistes, motociclistes salvatges, saxofonistes que tenen el privilegi de ressuscitar, surfistes embriagats, algun ex-combatent paranoic del Vietnam i uns

quants hippies perduts en els seus deliris. La contracultura no és un món mític, ni un refugi, sinó un món desballestat. Estem davant una Amèrica disposada a construir els seus mites a partir de la paranoia d'una societat inestable.

Puro vicio no és una pel·lícula de detectius sinó un retrat ferotge d'un temps en què sota les llambordes no podia haver-hi la sorra de les platges, només algunes restes d'escombraries. Anderson crea una pel·lícula estranya però estimulante, una obra radical carregada de lucidesa. Estem davant d'un dels retrats més cruels i apassionants que s'han fet al voltant d'un somni americà que per no ser, ja no és ni tan sols un malson. *

17
CULTURA
13.03.2015

**Benicio del Toro i
Joaquin Phoenix**, en
una escena d'aquesta
pel·lícula sobre una
època d'excessos amb
les drogues.
WARNER BROS

PURO VICIO Inherent vice

Direcció:
Paul Thomas Anderson
Intèrprets: Joaquin
Phoenix, Josh Brolin,
Katherine Waterston,
Owen Wilson, Reese
Witherspoon, Benicio
del Toro
Gènere: Comèdia/intriga
País: EUA, 2014